

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) ซึ่งดำเนินการทดลองโดยใช้การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (single subject design) มุ่งเน้นเพื่อศึกษาผลของการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers ที่มีต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและความเข้มแข็งทางจิตใจของเด็กด้อยโอกาส

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กด้อยโอกาส หมายถึง กลุ่มเด็กที่ด้อยกว่าเด็กโดยทั่วไปที่อาศัยอยู่ในมูลนิธิชินกม้น จำนวน 20 คน และ ประสบปัญหาภาวะลำบาก ไม่ว่าจะเป็นความยากจน เด็กกำพร้า เด็กถูกทอดทิ้ง เด็กเร่ร่อน เป็นต้น ส่งผลให้ไม่ได้รับการพัฒนาให้เหมาะสมกับวัยอย่างเต็มที่ จึงต้องการการช่วยเหลืออย่างเป็นกรณีพิเศษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กด้อยโอกาส จากมูลนิธิชินกม้น จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้การคัดเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) ซึ่งจะพิจารณาจากคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความเข้มแข็งทางจิตใจต่ำกว่าค่าเฉลี่ยจากการประเมินในเด็กจำนวน 20 คน และมีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมกระบวนการปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers จำนวน 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองปฏิบัติการ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

1.1 แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง คือ แบบวัดที่อรนุช ชูศรี (2547) ได้พัฒนาและดัดแปลงให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง คือ วัยรุ่นที่ถูกกระทำรุนแรง ซึ่งแบบวัดนี้มีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่าให้รายงานตนเองจำนวน 58 ข้อ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง 50 ข้อ โดยผู้ตอบต้องพิจารณาข้อความเหล่านั้นว่าคล้ายคลึงกับตนหรือไม่ โดยตอบว่าใช่ หรือไม่ใช่ ให้ตรงกับความรู้สึกนึกคิดของตนมากที่สุด เนื่องจากแบบวัดนี้ประกอบด้วย

ข้อคำถามที่บรรยายเกี่ยวกับตนเองทั้งด้านบวก และลบ ซึ่งแบ่งออกเป็น ข้อคำถามด้านบวก 15 ข้อ ข้อคำถามด้านลบ 35 ข้อ ซึ่งมีผลต่อเกณฑ์การให้คะแนนที่แตกต่างกันด้วย ข้อความด้านลบหากตอบว่า ใช่ จะได้ 1 คะแนน ส่วนข้อความทางบวกที่ตอบว่า ไม่ใช่ จะได้ 1 คะแนน นอกจากนี้ยังมีคำถามเพื่อตรวจสอบความน่าเชื่อถือของแบบวัด ป้องกันการตอบแบบปกป้องตนเอง ซึ่งหากค่าคะแนนของส่วนนี้มากกว่า 4 คะแนน จะต้องนำมาพิจารณา ความเชื่อถือได้ของผู้ตอบ ซึ่งอรนุช ชูศรี (2547) ได้นำแบบวัดชิ้นนี้ไปทดสอบค่าความเชื่อมั่น กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 33 อำเภอหนองม่วง จังหวัดลพบุรี ด้วยวิธีของ Kuder-Richardson 20 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85

สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดนี้ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในงานวิจัย แต่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง โดยได้นำแบบวัดนี้ชิ้นนี้ไปทดสอบค่าเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3-6 ของโรงเรียนวัดคอนจั่น จำนวน 50 คน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .81

การแปลผล ในส่วนการแปลผลนั้นอรนุช ชูศรี (2547) ได้อธิบายไว้ว่า

ส่วนการแปลผลคะแนนนั้น คัดจากคะแนนรวมทั้งหมด โดยรวมคะแนนดิบมาคูณด้วย 2 คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ของคะแนนทั้งหมด คือ 100 คะแนน ซึ่งมีเกณฑ์ดังนี้

- 1 – 25 หมายถึง มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในระดับต่ำ
- 26 – 50 หมายถึง มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ
- 51 – 75 หมายถึง มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในระดับปานกลางค่อนข้างสูง
- 76 – 100 หมายถึง มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูง

1.2) แบบวัดความเข้มแข็งทางจิตใจ พัทธรินทร์ อรุณเรือง (2545) ได้สร้างแบบวัดที่ชื่อว่า เจตคติความสามารถในการฟื้นพลังของวัยรุ่น เพื่อใช้ประเมินความเข้มแข็งทางจิตใจ โดยพัฒนาจากแบบวัด The Adolescent Resiliency Attitudes Scale: A.R.A.S. ของ Biscoe & Harris (1994) ซึ่งเมื่อหาค่าอำนาจจำแนกแล้วพบว่าอยู่ที่ระหว่าง 3.21-12.00 อีกทั้งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80 โดยใช้วิธีหาความเชื่อมั่นแบบ Cronbach ซึ่งแบบวัดชิ้นนี้จะประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 45 ข้อ โดยประเมินความเข้มแข็งทางจิตใจทั้งหมด 7 ด้านด้วยกัน ได้แก่

- 1) การหยั่งรู้ในตนเอง (insight) จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ข้อคำถามที่ 1-6
- 2) ความเป็นอิสระ (independence) จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ข้อคำถามที่ 7-12
- 3) สัมพันธภาพ (relationships) จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ข้อคำถามที่ 13-17
- 4) การเป็นผู้ริเริ่ม (initiative) จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ข้อคำถามที่ 18-23

5) การมีความคิดสร้างสรรค์ และ อารมณ์ขัน (creativity and humor) จำนวน 8 ข้อ
ได้แก่ข้อคำถามที่ 24-31

6) การมีศีลธรรม จริยธรรม (morality) จำนวน 7 ข้อ ได้แก่วิธีคำถามข้อที่ 32-28

7) ความสามารถในการฟื้นฟูพลังโดยรวม จำนวน 7 ข้อ ได้แก่วิธีคำถามข้อที่ 39-45
โดยแบบวัดประเมินขั้นนี้ในมาตรการประเมินค่าแบบ Likert Scale โดยเลือกคำตอบตั้งแต่ ไม่ตรง
ไปจนถึงตรงที่สุด ดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่ตรงที่สุด
- 2 หมายถึง ไม่ตรง
- 3 หมายถึง ตรง และ ไม่ตรงพอๆกัน
- 4 หมายถึง ตรง
- 5 หมายถึง ตรงที่สุด

การแปลผล ในด้านการแปลผลคะแนนนั้นพัชรินทร์ อรุณเรือง (2545) ได้อธิบายไว้ว่า คะแนนที่สูงกว่าหมายถึง การมีความสามารถในการฟื้นฟูพลังที่มากกว่า โดยในการตีความหมายใช้เกณฑ์ค่ากลาง (mid-point) ของคะแนนเฉลี่ยรวมในแต่ละด้าน นำคะแนนที่รวมความสามารถในการฟื้นฟูพลังในแต่ละด้าน มาหารด้วยจำนวนข้อของด้านนั้น เพื่อปรับคะแนนที่มีช่วงระหว่าง 1-5 ทั้ง 7 ด้าน ค่ากลางที่ได้คือ 3 หากคะแนนที่ได้จากแบบวัดสูงกว่าค่ากลางของแต่ละด้านแสดงว่าผู้ตอบมีแนวโน้มความสามารถในการฟื้นฟูพลังในด้านนั้นในระดับสูง และหากคะแนนต่ำกว่าค่ากลางของแต่ละด้าน แสดงว่า ผู้ตอบมีแนวโน้มของการมีความสามารถในการฟื้นฟูพลังในด้านนั้นอยู่ในระดับต่ำ โดยมีเกณฑ์ดังนี้

- 3.50 ขึ้นไป หมายถึง ระดับการฟื้นฟูพลังสูง
- 3.20 – 3.49 หมายถึง ระดับการฟื้นฟูพลังปานกลางค่อนข้างสูง
- 2.80 – 3.19 หมายถึง ระดับการฟื้นฟูพลังปานกลาง
- 2.50 – 2.79 หมายถึง ระดับการฟื้นฟูพลังปานกลางค่อนข้างต่ำ
- ต่ำกว่า 2.50 หมายถึง ระดับการฟื้นฟูพลังต่ำ

สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดนี้ไปทดลองใช้และทดสอบค่าเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3-6 ของโรงเรียนวัดคอนจัน ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84

1.3) การศึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers

การวิจัยครั้งนี้ใช้การศึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและความเข้มแข็งทางจิตใจในเด็กด้อยโอกาส อีกทั้งเสริมสร้างให้เด็กด้อยโอกาสมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้างได้ดี รวมไปถึงความมีความสามารถในการที่จะเผชิญหน้าหรือแก้ไขปัญหามิทางบวกได้ ซึ่งการให้การศึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers นั้นจะมุ่งเน้นในการสร้างบรรยากาศ และ สัมพันธภาพที่ดีในระหว่างการปรึกษา จึงมีความแตกต่างจากการให้การศึกษาในแบบอื่นๆที่การสร้างบรรยากาศ และ สัมพันธภาพที่ดีเป็นเพียงส่วนหนึ่งในกระบวนการปรึกษาเท่านั้น โดย Rogers (1961, 1977, อ้างถึงใน ดวงมณี จงรักษ์, 2549) ได้กล่าวถึงการสร้างสัมพันธภาพไว้ 3 ประการได้แก่

1) ความจริงแท้ ซึ่งในที่นี้หมายถึง ความโปร่งใส ซึ่ง Rogers ได้กล่าวถึงความจริงแท้ไว้ว่า การแสดงออกของการกระทำ และ ความคิดที่ตรงไปตรงมาไม่มีการเสแสร้ง กล่าวได้ว่า ผู้ให้การศึกษาจะต้องมีสภาพที่แท้จริงของตนในการรับรู้ของผู้เข้ารับการปรึกษา ไม่ว่าจะเป็นในด้านทางความคิด ความรู้สึก และ การกระทำที่แสดงต่อผู้เข้ารับการปรึกษา นอกจากนี้ ความโปร่งใยังหมายถึงความสอดคล้องกัน (congruence) ผู้ให้การศึกษามีสติรู้ตัวในขณะที่แสดงพฤติกรรมสื่อความคิดและความรู้สึกของตนต่อผู้เข้ารับการปรึกษารวมไปถึงการที่ผู้ให้การศึกษา มีความเปิดเผยต่อประสบการณ์ที่ได้รับจากสัมพันธภาพระหว่างให้การศึกษาอีกด้วย

2) การยอมรับทางบวกอย่างไม่มีเงื่อนไข คือ การทำให้บุคคลรู้สึกถึงการมีคุณค่า การให้การยอมรับ และการแสดงความห่วงใย เนื่องจากระหว่างการปรึกษา ผู้เข้ารับการปรึกษาอาจจะมีอารมณ์ด้านลบเกิดขึ้น ซึ่งผู้ให้การศึกษาจะต้องไม่กลัวที่จะสัมผัสอารมณ์ด้านลบเหล่านั้น อีกทั้งจะต้องมีความห่วงใยต่อผู้เข้ารับการปรึกษาในสิ่งที่เขาประสบอยู่ในขณะนั้น

3) ความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง การที่ผู้ให้การศึกษาที่สามารถเข้าใจผู้รับการปรึกษาได้ เจกเช่นเป็นผู้เข้ารับการปรึกษาเอง หรือเข้าไปอยู่โลกประสบการณ์เดียวกับผู้เข้ารับการปรึกษา อีกทั้งรับรู้ได้ถึงความรู้สึก และ ความคิดของผู้เข้ารับการปรึกษา โดยเฉพาะความรู้สึกในระดับลึก การมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งนี้ ผู้ให้การศึกษาต้องเปิดรับประสบการณ์ของผู้เข้ารับการปรึกษา โดยปราศจากการประเมิน หรือ ตัดสิน นอกจากนี้ผู้ให้การศึกษาควรแสดงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งด้วยการหมั่นตรวจสอบการรับรู้ของตนว่าตรงกันกับการรับรู้ของผู้รับการปรึกษาหรือไม่

การสร้างสัมพันธภาพทั้ง 3 ประการนี้เองจะมีผลทำให้ผู้เข้ารับการปรึกษาสามารถเข้าใจตนเอง ทำให้เปลี่ยนแปลง และ พัฒนาค้นตนเองไปในทิศทางบวกมากขึ้น โดย Roger (1961) ได้

อธิบายขั้นตอนการเปลี่ยนตนเองนี้ไว้ทั้งหมด 7 ขั้นตอนด้วยกัน ซึ่งกระบวนการทั้ง 7 ขั้นดังกล่าวนี้มีดังต่อไปนี้

1) ในขั้นแรก ผู้รับการศึกษามักไม่ค่อยเต็มใจที่จะพูดเกี่ยวกับตนเองอย่างแท้จริง เรื่องที่สนทนามักจะผิวเผิน ความรู้สึกที่แท้จริงบางอย่างของคนยังไม่เป็นที่ยอมรับหรือยังมองไม่ออก ไม่กล้าที่จะให้ความไว้วางใจในผู้ให้การศึกษาอย่างเต็มที่ ส่วนมากแล้ว ในขั้นนี้ยังไม่มีความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงหรือค้นหาตัวตนที่แท้จริง

2) หลังจากที่ถูกให้การศึกษาได้ให้การยอมรับผู้รับการศึกษายังไม่มีเงื่อนไขในการพบกันทุกครั้ง ผู้รับการศึกษาก็เริ่มที่จะพูดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ มากขึ้น แม้จะไม่ได้เกี่ยวข้องกับปัญหาโดยตรง กล้าแสดงออกเพิ่มขึ้น แต่ก็ยังไม่เห็นปัญหาและไม่รู้สึกว่าคุณต้องรับผิดชอบต่อปัญหานั้นโดยตรง นอกจากนี้ผู้รับการศึกษาก็จะแสดงความรู้สึกทัศนคติต่างๆ ที่ต่อต้าน แต่ก็ยังไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วตนเองมีความรู้สึกที่ต่อต้านอยู่ในตัวสูง ในขั้นนี้ผู้รับการศึกษาก็เต็มใจที่จะมาพบในการนัดหมายครั้งต่อไป แม้จะยังไม่มีความกล้าหน้า

3) เริ่มกล้าที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกภายในมากกว่าขั้นที่สอง ประสบการณ์ในอดีตและเหตุการณ์ปวดร้าวเริ่มถูกเปิดเผย ผู้รับการศึกษาก็หลายคนเริ่มเข้าสู่กระบวนการบำบัดในขั้นนี้

4) จากการที่ถูกให้การศึกษาแสดงการยอมรับทางบวกอย่างไม่มีเงื่อนไข แสดงความเข้าใจและเอาใจเขามาใส่ใจเราอย่างสม่ำเสมอทั้งสามขั้น จะทำให้ผู้รับการศึกษาก็เริ่มที่จะพูดถึงความรู้สึกภายในที่ซ่อนเร้นอย่างไม่แน่ใจ กลัว วิตกกังวล การพูดจะไม่เป็นระบบ เริ่มค้นพบความรู้สึกบางอย่างที่ปฏิเสธ แต่ก็ไม่แน่ใจว่าใช่หรือไม่ ความรู้สึกที่รับผิดชอบที่ตนต้องมีต่อปัญหาเริ่มเกิดขึ้น

5) ความรู้สึกภายในของผู้รับการศึกษาก็แสดงออกอย่างไม่ปิดป้อง พร้อม ๆ กับความรู้สึกกลัว วิตกกังวล เริ่มที่จะยอมรับความรู้สึกและทัศนคติที่เคยปฏิเสธมากขึ้น ในขั้นนี้ความรู้สึกภายในจะถูกเปิดเผยออกมาอย่างประจักษ์

6) ขั้นนี้ผู้เข้ารับการศึกษาก็จะเริ่มเข้าใจในปัญหาที่ตนประสบอยู่ อีกทั้งจะยอมรับความรู้สึกที่ตนมีต่างจากระยะแรกที่ยังมีความรู้สึกรังเกียจ การปฏิเสธ หรือ กลัวต่อความรู้สึกของตน รวมไปถึงจะเกิดความรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น

7) ผู้รับการศึกษาก็จะสามารถที่จะบรรลุถึงภาพลักษณ์ของตน (self-concept) อย่างแท้จริงโดยอาจจะเกิดขึ้นนอกห้องการศึกษา กล่าวคือ เขาสามารถเข้าใจและยอมรับความรู้สึกใหม่ที่ไม่ยอมรับมาก่อนอย่างกะทันหัน และเริ่มที่จะเข้าใจตนเอง ความรู้สึก การรับรู้ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม เขาสามารถยอมรับได้ ซึ่งทำให้เขาสามารถตัดสินใจเลือกการกระทำได้อย่างอิสระแท้จริง

จากขั้นตอนของการให้การศึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางทั้ง 7 ขั้นนี้ ทำให้ผู้เข้ารับการการศึกษาสามารถเข้าใจตนเองและผู้อื่นมากขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เข้ารับการการศึกษาเปลี่ยนแปลง และ พัฒนาตนเองไปสู่ทิศทางที่ดีขึ้นได้ด้วย ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้การให้การศึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers ซึ่งจะใช้เวลาทั้งสิ้นจำนวน 10 ครั้งด้วยกันซึ่งระยะห่างระหว่างครั้งการให้การศึกษา 1 สัปดาห์ โดยใช้เวลาครั้งละ 50 นาที – 60 นาที ต่อแต่ละราย

2. การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ การให้การศึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความเข้มแข็งทางจิตใจในเด็กด้อยโอกาส ผู้วิจัยมีการเตรียมความพร้อมในการใช้เครื่องมือดังกล่าว โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี รวมไปถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้การศึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers เพื่อที่จะพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความเข้มแข็งทางจิตใจในเด็กด้อยโอกาส อีกทั้งเสริมสร้างให้เด็กด้อยโอกาสมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้างได้ดี รวมไปถึงความสามารถในการที่จะเผชิญหน้า หรือ แก้ไขปัญหาในทางบวกได้

2.2 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี รวมไปถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความเข้มแข็งทางจิตใจ ตลอดจนถึงเอกสารที่เกี่ยวกับเด็กด้อยโอกาส โดยเน้นการพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความเข้มแข็งทางจิตใจดังกล่าว

2.3 ทดลองใช้การศึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers (try out) กับตัวแทนจากกลุ่มเด็กที่มีปัญหาล้าหลังคลั่งกับกลุ่มตัวอย่าง ทำการบันทึกเสียง และนำไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทางด้านการปรึกษาเชิงจิตวิทยา หลังจากที่ได้ทำการปรึกษาในแต่ละครั้ง หลังจากนั้นกลับไปให้การศึกษาอีกโดยทำการปรับปรุงวิธีการปรึกษาคตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำ จนกระทั่งผู้เชี่ยวชาญยืนยันว่าผู้วิจัยมีคุณสมบัติ และ ความสามารถเพียงพอที่จะให้การศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจริงได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนเตรียมการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยนำหนังสือจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ถึงผู้ดูแลมูลนิธิชินกขมื่นเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการรวบรวมข้อมูล และการดำเนินงานวิจัย

1.2 เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว จึงติดต่อประสานงาน และจัดเตรียมสถานที่เพื่อใช้ในการดำเนินงานวิจัย

1.3 ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้เด็กคัดยโอกาสทำแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และแบบวัดความเข้มแข็งทางจิตใจ โดยนำแบบวัดประเมินความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความเข้มแข็งทางจิตใจ รวมไปถึงการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คน

2. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยการใช้การให้การศึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง ซึ่งจะใช้เวลาทั้งสิ้นจำนวน 10 ครั้งด้วยกันซึ่งระยะห่างระหว่างครั้งการให้การศึกษา 1 สัปดาห์ โดยแบ่งเป็นครั้งละ 50 นาที – 60 นาที ต่อแต่ละรายโดยนำแบบวัดประเมินความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและความเข้มแข็งทางจิตใจ รวมไปถึงการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คน ซึ่งในระหว่างการทดลอง ก็จะมีการประเมินความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความเข้มแข็งทางจิตใจ อีก 1 ครั้ง โดยกระทำหลังจากการให้การศึกษาครั้งที่ 5 เสร็จสิ้น และก่อนการเริ่มการศึกษาครั้งที่ 6 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตาราง 1 แสดงรูปแบบการวิจัย

	Pre- test	B1	B2	B3	B4	B5	Post- test 1	B1	B2	B3	B4	B5	Post- test 2
A1	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
A2	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
A3	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
A4	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
A5	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/

- A เป็นผู้เข้ารับการปรึกษา
- B เป็นการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers
- Pre-test เป็นการวัดโดยแบบวัด และ การสัมภาษณ์
- Post-test เป็นการวัดโดยแบบวัดหลังจากการให้การปรึกษาโดยทำการประเมินทั้งหมด 2 ครั้ง คือ ระหว่างการปรึกษา และสิ้นสุดการปรึกษา

3. ขั้นตอนการทดลอง

เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยให้ผู้เข้ารับการปรึกษาทำแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและความเข้มแข็งทางจิตใจ จากนั้นจึงนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไปสมมติฐานร่วมกับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากบทสนทนาที่มาจากการสัมภาษณ์และการให้การปรึกษาระหว่างผู้วิจัย และกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คน

แบบแผนการทดลอง

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง ภาพ 1 แสดงแบบแผนการทดลอง

ผู้วิจัยตระหนักถึงสิทธิความเป็นบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จึงเปิดโอกาสให้เยาวชนที่ถูกคัดเลือกให้เข้ามาเป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตัดสินใจเข้าร่วมวิจัยด้วยตนเองหลังจากที่ผู้วิจัยได้ อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และวิธีการเข้าร่วมการวิจัย รวมทั้งได้ชี้แจงให้ทราบว่าข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้จากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับและไม่เปิดเผยข้อมูลที่ไม่ได้รับอนุญาตจากกลุ่มตัวอย่าง ในกรณีที่มีการบันทึกเสียง ผู้วิจัยจะเป็นผู้เก็บรักษาเทปบันทึกเสียงและจะทำลายเทปเมื่อสิ้นสุดการศึกษา ผู้วิจัยจะวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลเป็นภาพรวม และข้อมูลที่ได้จะใช้ประโยชน์ในเชิงวิชาการเท่านั้น

ทั้งนี้ เยาวชนที่ถูกคัดเลือกให้มาเป็นกลุ่มตัวอย่างสามารถถอนตัวออกจากการเข้าร่วมการให้ปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers ได้ทุกเมื่อ โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุผล และจะไม่มีผลกระทบ ๆ ต่อตัวของเยาวชนที่ถูกคัดเลือกให้มาเป็นกลุ่มตัวอย่างจากการถอนตัวจากการวิจัยครั้งนี้

ในการนำเสนอข้อมูลเชิงคุณภาพจากการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers ผู้วิจัยพิทักษ์สิทธิของสมาชิกที่ให้ข้อมูลโดยใช้นามสมมติแทนชื่อจริง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การศึกษาแบบการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (single subject design) เพื่อประเมินพัฒนาการรายบุคคล โดยนำเสนอผลที่ได้เป็นกราฟเส้น นอกจากนี้ยังวิเคราะห์ผลการวิจัยโดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบวัดซ้ำ (repeated measures ANOVA) ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากแบบวัดทั้งสองชนิดจำนวน 3 ครั้ง โดยทำการวัดก่อนการให้การรักษาเป็นค่า baseline และ ทำการประเมินหลังจากการให้การรักษาครั้งที่ 5 และ 10 จากนั้นทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และ ความเข้มแข็งทางจิตใจของการวัดทั้ง 3 ครั้งโดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบวัดซ้ำ (repeated measures ANOVA)

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพในครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาประสบการณ์ที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 6 คน ได้รับหลังจากการเข้ารับการให้ปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดของ Rogers ที่มีต่อ

ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และ ความเข้มแข็งทางจิตใจ ซึ่งวิเคราะห์จากบทสนทนาของผู้วิจัย และกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คนในแต่ละครั้งที่ให้การศึกษา โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ผลดังนี้

1. ถอดเทปบทสนทนาการศึกษาระหว่างผู้วิจัย และ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คนเป็นบทสนทนา แบบคำต่อคำ (verbatim) อย่างละเอียดเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน โดยไม่ใส่ความคิดของผู้วิจัยที่ถือเป็นข้อสรุปลงไปด้วย

2. ตรวจสอบความถูกต้องด้วยการฟังเทปบันทึกการให้การศึกษาในแต่ละครั้งซ้ำ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องที่สุด (conformability)

3. ผู้วิจัยอ่านการให้การศึกษาระหว่างผู้วิจัย และ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คน ที่เป็นตัวอักษร (script) ทั้งหมดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง แล้วถอดรหัสข้อความ (coding)

4. เมื่ออ่านแล้วก็จัดทำการเชื่อมโยง อธิบายความหมายของข้อความและสิ่งที่เกิดขึ้น และสิ่งที่สังเกตพบในขณะที่ทำการสัมภาษณ์ จัดบันทึกข้อความที่สำคัญ เพื่ออ้างอิงข้อความนั้น (quoting) ก่อนการเขียนบรรยายผลการวิจัย

สถานที่ที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

มูลนิธิชินกขมื่น จังหวัดเชียงใหม่